

til de Kommuner, hvorfra den kommer; man kan overhovedet ikke anvende Formue- og Lejlighedsffatten, medmindre man anvender den faaledes, fom den er bleven anvendt her i lange Tider, at man betragter Personens økonomiske Stilling under et. — Naar man nu imidlertid er kommen ind paa den mellemkommunale Bæftatning her i Forslaget, er man gaaet ud fra en anden Betragtning, der lige faa sikkert er en Grundbetragtning i vor Lovgivning, den nemlig, at den kommunale Bæftatning af Individierne er et Bederlag for de Goder, fom Kommunerne give, og ikke andet, et Bederlag, der alfaa hdes af Individierne for de Udgifter, fom Kommunerne have til Fattigvæfen, Skolevæfen, Vejvæfen o. f. v., til Foranstaltninger, til hvis Benyttelse Individet har Ret, selv om han ikke faktisk maatte benytte dem, hvilket netop gælder Skolevæfen og Fattigvæfen, idet Individet ikke haaber at komme til at benytte dem, men hans Forsørgelse kan komme til en Gang at falde paa Kommunen. Men dette Synspunkt, at alfaa det kommunale Skattebidrag er et Bederlag for de Ydelser, Individierne modtage af Kommunen, har ført til, at man vil indrømme Næringskommunen, hvor Individet udøver Næring, men ikke har Bopæl, en Andel i hans Skat, idet man figer, at Individet i denne Kommune tager delvis Del i de Goder, fom Kommunen hder, ingenlunde alt, det maa ogsaa vel erindres. Næringskommunen hder jo ikke Individet noget med Hensyn til Skole- og Fattigvæfen. Det er kun en Del af de Goder, fom Kommunen overhovedet har Udgift til, at det Individ, der driver Næring uden for sin Opholdskommune, tager Del i. Men et Bederlag herfor er det rimeligt og billigt at give Næringskommunen, og man er ogsaa gaaet den Vej at lade Opholdskommunen hde dette Bederlag af det Bidrag, fom den tager hos Individet, medens man derimod ikke har givet Næringskommunen nogen Ret til at ligne Skat paa selve Individet. Herved har man kunnet holde de gamle Regler for Formue- og Lejlighedsffat i Hævd, og jeg tror, at det vil være vanskeligt at komme til nogen anden Ordning. Det er jo navnlig en given Ting, at vil man lade Næringskommunen ligne paa selve Individet, maa man opløse Individets økonomiske Stilling, faa maa man dele Indtægten faaledes, at en Del af Indtægten gaar til Vigning i Næringskommunen og en Del af Indtægten gaar til Vigning i Opholdskommunen. Men derved komme vi jo netop faa til det, der er Hovedsagen, at en faadan Operation kræver et helt andet Skattegrundlag, kræver en

Indtægtsffat eller en Indkomstffat; faa kan det naas, men det kan ikke naas med en Formue- og Lejlighedsffat, i alt Fald ikke uden at blive i høj Grad uretfærdig mod Individet. Jeg tror ikke, at denne Ordning er bleven fuldt ud forftaaet af de ærede Medlemmer, fom have haft Ordet angaaende den mellemkommunale Bæftatning eller — fom jeg hellere vil kalde den og har kaldt den i Overfkriften til et af Kapitlerne her i Lovforslaget — den mellemkommunale Skattefordeling, thi det er det, fom Sagen virkelig er. Og navnlig ere ærede Medlemmer, fom have talt Købstædernes Sag faa varmt, fom fket fra flere Sider, komme ind paa et Udgangspunkt, fom jeg rigtignof tror maa ligne selve Skatteordningen meget fjern. Det er navnlig det ærede Iste Medlem for 6te Kred (Koch) — fom jo har været Hovedtaleren og fom vi alle kunde vente vilde blive Hovedtaleren her i denne Sag — der har fremhævet med Styrke, at det, det gjaldt om, var at ophæve de ubødelige Følger af den Konfurrence, fom udenbysboende paaførte de Folk, fom have Bopæl i Købstadskommunen. Jeg maa nu her for det første minde om, at dette, at en Mand, der driver Næring i en Købstad, bofætter sig uden for den, er for ham en aldeles Lovlig Gerning, til hvilken der intet kan siges. Det fastfloges i Næringsloven, og man har fulgt det siden den Tid, at enhver maa have Ret til frit at udøve Næring, hvor han vil, uden Hensyn til Bopæl. Det samme har den Kommission, der har været nedfat til Revision af Næringslovgivningen, foreslaaet paa ny. Ogsaa der er man gaaet ud fra ikke at kunne opstille fom Betingelse for at udøve Næring i en Kommune, at vedkommende har Bopæl i Kommunen, og sikkert er det, at en faadan Bestemmelse vilde stille os — jeg tror næsten at kunne fige — uden for det moderne civiliserede Samfund. Vi vilde vist ikke noget andet Sted kunne finde noget lignende, at man vilde knytte Næringen absolut til Bopælen. Det er alfaa en Lovlig Handling, vedkommende foretager sig, naar han flytter uden for Næringskommunen, eller naar han, fom det jo ogsaa kan være, grunder en Næring et andet Sted, end hvor han bor i Forvejen. Derfor maa man være lidt forfigtig med, hvad man foretager sig imod ham. Man kan ikke betragte ham fom en fredløs Fugl, fom man har Lov til at gøre ved, hvad man vil, man skal behandle ham retfærdigt og billigt.

Nu har det forundret mig noget, at man ved Omtalen af denne Sag har kaldt paa den gamle Næringsffat. Det blev frembraget, at Ophævelsen af Næringsffatten